

การศึกษาประเภท รูปแบบ และข้อผิดพลาด ในการเขียนชื่อหัวข้อปัญหาพิเศษ เป็นภาษาอังกฤษของผู้เรียนระดับปริญญาตรี

ปิยะพงษ์ เลาศรีรัตนชัย*

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาประเภท รูปแบบ และข้อผิดพลาดในการเขียนชื่อหัวข้อปัญหาพิเศษเป็นภาษาอังกฤษของผู้เรียนระดับปริญญาตรี กลุ่มตัวอย่าง คือ นิสิตสาขาวิชาการจัดการโรงแรมและท่องเที่ยวที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาปัญหาพิเศษทั้งสิ้น จำนวน 373 คน ข้อมูลที่ใช้วิเคราะห์ คือ ชื่อหัวข้อปัญหาพิเศษจำนวน 231 เรื่อง

ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าชื่อหัวข้อปัญหาพิเศษ มีประเภท รูปแบบลักษณะและข้อผิดพลาดต่าง ๆ ดังนี้

1. ชื่อหัวข้อปัญหาพิเศษแบ่งตามประเภท พบว่า แบ่งเป็นแบบพรรณนามากที่สุด รองลงมา คือ แบบกล่าวประกาศ และไม่พบชื่อหัวข้อปัญหาพิเศษแบบคำถามและแบบผสม
2. ชื่อหัวข้อปัญหาพิเศษแบ่งตามรูปแบบ พบว่า มีการเขียนแบบอังกฤษมากที่สุด รองลงมา คือ เขียนแบบอื่น ๆ และสุดท้ายคือรูปแบบการเขียนแบบอเมริกา
3. ข้อผิดพลาดในการเขียนชื่อหัวข้อปัญหาพิเศษตามหลักการเขียนชื่อหัวข้อวิจัย พบว่า มีความผิดพลาดเรื่องการเขียนชื่อหัวข้องานวิจัยในรูปประโยคมากที่สุด รองลงมา คือ ความผิดพลาดเรื่องการใช้กาลผิด และสุดท้ายคือความผิดพลาดเรื่องการใช้อักษรย่อ
4. ข้อผิดพลาดในการเขียนชื่อหัวข้อปัญหาพิเศษตามหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่พบบ่อยที่สุด คือ ความหมายที่ไม่สอดคล้องกันระหว่างชื่อหัวข้อภาษาไทยและภาษาอังกฤษ รองลงมา คือ การเลือกใช้คำศัพท์ที่ไม่เหมาะสมกับบริบทหรือผิดหน้าที่ การใช้เครื่องหมายวรรคตอนผิด การสะกดผิด และการเรียงลำดับคำผิด ตามลำดับ

คำสำคัญ: การเขียนชื่อหัวข้อปัญหาพิเศษ ชื่อหัวข้อปัญหาพิเศษในภาษาอังกฤษ
รูปแบบและข้อผิดพลาด

* อาจารย์ประจำโครงการจัดตั้งภาควิชาอุตสาหกรรมบริการและนวัตกรรมภาษา คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน

A Study of Types, Styles and Mistakes of Writing Special Problem

Titles in English of Bachelor's Degree Students

Piyapong Laosirattanachai

Abstract

This research aimed to study types, styles and mistakes of writing special problem titles in English of bachelor's degree students. The informants of this study were 373 majoring in Hotel and Tourism Management who have enrolled in Special Problems course. The data were gathered from 231 research titles.

The findings have showed types of research titles, styles of research titles, and mistakes of research titles as follows:

1. Research titles were categorized by types: Descriptive title type was most often found and Declarative title type respectively. There was no Interrogative title type and Compound title type found in this research.

2. Research titles categorized by styles: three styles of writing research title found in this research were listed in order of frequency: British style, other style, and American style respectively.

3. Principles of research title writing mistakes: the mistakes occurred from the most to the least were as follows: writing in sentence, using inappropriate tenses, and using abbreviations respectively.

4. Grammatical mistakes of writing research title: the order mistakes occurred from the most to the least were as follows: translation and meaning, lexical selection, punctuation, spelling, word order respectively.

Keywords : Special problem titles writing, Special problem titles in English, Styles and Mistakes

บทนำ

รายวิชาปัญหาพิเศษเป็นรายวิชาหนึ่งที่จะช่วยปูพื้นฐานด้านการทำวิจัยให้แก่ผู้เรียน เพื่อนำไปสู่การต่อยอดสำหรับผู้ที่มีความสนใจจะศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น อีกทั้งยังสามารถนำไปใช้เขียนในงานเขียนเชิงวิชาการหรือประกอบอาชีพที่มีความเกี่ยวข้องกับการเขียนที่มีลักษณะเป็นทางการ ส่วนใหญ่ผู้เรียนมักจะได้รับความรู้ด้านการทำวิจัยอย่างจริงจังในระดับบัณฑิตศึกษา ทั้งที่ในความเป็นจริงนั้น ผู้เรียนควรมีทักษะความรู้ด้านการเขียนงานวิจัยในรายละเอียดต่าง ๆ อย่างถูกต้องเหมาะสมตั้งแต่ระดับปริญญาตรี เพื่อสามารถนำไปใช้ในการศึกษาต่อ หรือทำงานที่เกี่ยวข้องต่าง ๆ ได้ ทั้งนี้การใช้ภาษาในการเขียนรายงานปัญหาพิเศษสามารถเป็นได้ทั้งภาษาไทยหรือภาษาอังกฤษแล้วแต่หลักสูตรกำหนด อย่างไรก็ตาม ปัญหาพิเศษทุกหัวข้อจำเป็นต้องมีส่วนประกอบสำคัญที่เป็นภาษาอังกฤษ นั่นคือ ส่วนของชื่อหัวข้อวิจัย และส่วนของบทคัดย่อนั้นเอง Derntl (2014 : 105-123) กล่าวว่า หัวข้อวิจัยเป็นส่วนที่ถูกอ่านมากที่สุดในงานวิจัย เพราะผู้อ่านจะอ่านชื่อหัวข้อก่อนเสมอ ซึ่งสอดคล้องกับ Hall (1998 : 81) ที่กล่าวว่า ก่อนที่เราจะอ่านบทคัดย่อนั้น เราจะอ่านชื่อหัวข้อก่อนเสมอ ชื่อหัวข้อที่ไม่ดีพอจะบดบังให้เห็นถึงความสามารถในการเขียนงานวิจัยของผู้วิจัยได้ นอกจากความสามารถในการเขียนหัวข้องานวิจัยที่ดีแล้ว ผู้เขียนยังจำเป็นต้องมีทักษะทางด้านภาษาอังกฤษที่ดีเพียงพอที่จะเขียนหัวข้อวิจัยนั้น ๆ เป็นภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องเหมาะสม เพราะการสืบค้นข้อมูล งานวิจัยต่าง ๆ แบบอิเล็กทรอนิกส์นั้น จะขึ้นอยู่กับชื่อหัวข้อที่ประกอบด้วยคำสำคัญต่าง ๆ เป็นหลัก หากผู้เขียนสามารถเขียนได้ดีก็จะทำให้การสืบค้นนั้นเป็นไปได้ง่าย

จะเห็นได้ว่า การเขียนชื่อหัวข้องานวิจัยมีรายละเอียดที่สำคัญอยู่หลายประการ จึงจำเป็นที่จะต้องศึกษา เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ในการเขียนได้อย่างถูกต้อง จากความสำคัญต่าง ๆ ของชื่อหัวข้องานวิจัยที่ได้กล่าวมานั้น ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะทำการศึกษาประเภท รูปแบบ และข้อผิดพลาดในการเขียนชื่อหัวข้อปัญหาพิเศษเป็นภาษาอังกฤษ เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปพัฒนาการเรียนการสอนในการเขียนภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเขียนรายงานปัญหาพิเศษต่อไปในอนาคต

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาประเภทและรูปแบบในการเขียนชื่อหัวข้อปัญหาพิเศษเป็นภาษาอังกฤษ
2. เพื่อศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนชื่อหัวข้อปัญหาพิเศษเป็นภาษาอังกฤษตามหลักการเขียนชื่อหัวข้องานวิจัยและตามหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยตามลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ใช้วิธีสุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง คือนิสิตสาขาการจัดการโรงแรมและท่องเที่ยว ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาปัญหาพิเศษ ของคณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน จำนวน 373 คน โดยทางหลักสูตรให้ผู้เรียนได้เลือกที่จะทำหัวข้อปัญหาพิเศษเป็นคู่หรือทำเดี่ยว ตามความสมัครใจของนิสิต โดยได้จำนวนหัวข้อปัญหาพิเศษรวม 231 เรื่อง
2. ให้นิสิตกรอกแบบฟอร์มแจ้งชื่อหัวข้อปัญหาพิเศษในรายวิชาปัญหาพิเศษ โดยประกอบด้วยชื่อหัวข้อภาษาไทย และชื่อหัวข้อภาษาอังกฤษ
3. นำชื่อหัวข้องานปัญหาพิเศษทั้งหมดมาจัดแบ่งตามประเภททั้ง 4 แบบ ตามที่ Jamali และ Nikzard (2011 : 653-661) ได้กล่าวไว้ว่า ชื่อหัวข้องานวิจัยสามารถแบ่งออกได้เป็น 4 ประเภทคือ

3.1 แบบพรรณนา (Descriptive Title) ชื่อหัวข้องานวิจัยจะอธิบายว่า วิจัยนี้เกี่ยวกับอะไร ยกตัวอย่างเช่น

An Analysis of Co-Occurrence between Words and Nominalizations /kaan/ and /khwaam/

3.2 แบบกล่าวประกาศ (Declarative Title) ชื่อหัวข้องานวิจัยจะอธิบายถึงผลที่ได้จากงานวิจัย ยกตัวอย่างเช่น

Participation in Class Leading to Successful in Studying

3.3 แบบคำถาม (Interrogative Title) ชื่อหัวข้องานวิจัยจะมีลักษณะเป็นคำถาม ยกตัวอย่างเช่น

Does Participation in Class Lead to Successful in Studying?

3.4 แบบผสม (Compound Title) ชื่อหัวข้องานวิจัยจะเกิดจากการผสมผสาน ชื่อหัวข้องานวิจัยแบบ 3 ประเภทที่กล่าวมาเข้าด้วยกัน ยกตัวอย่างเช่น

Does Participation in Class Lead to Successful in Studying? An Empirical Observation

4. นำชื่อหัวข้องานปัญหาพิเศษทั้งหมดมาจัดแบ่งตามรูปแบบการเขียนชื่อหัวข้องานวิจัยตามที่ Norris (2016 : 18-22) กล่าวไว้ว่าลักษณะตัวอักษรที่ใช้แบ่งออกเป็น 2 แบบหลัก ๆ คือ

4.1 แบบอเมริกาที่คำเนื้อหาต่าง ๆ ในชื่อหัวข้องานวิจัยจะขึ้นต้นด้วยตัวอักษรพิมพ์ใหญ่ เช่น

A Survey of English Learning Techniques Used by Thai Students

4.2 แบบอังกฤษที่จะใช้ตัวพิมพ์ใหญ่ขึ้นต้นประโยคตัวแรกเท่านั้น ยกตัวอย่างเช่น

A survey of English learning techniques used by Thai students

4.3 สำหรับรูปแบบอื่น ๆ นอกเหนือจาก 2 รูปแบบที่ 4.1 และ 4.2 นั้น ผู้วิจัยจะจัดให้อยู่ในหมวดรูปแบบอื่น ๆ และอธิบายลักษณะรูปแบบต่อไป

5. นำชื่อหัวข้อปัญหาพิเศษทั้งหมดตรวจเพื่อหาข้อผิดพลาดในลักษณะต่าง ๆ โดยแบ่งข้อผิดพลาดออกเป็น 2 แบบคือ

5.1 ข้อผิดพลาดตามหลักการเขียนชื่อหัวข้อวิจัย (Norris. 2016 : 18-22) ประกอบด้วย

5.1.1 เรื่องการใช้กาล

5.1.2 การเขียนในรูปประโยคและวลี

5.1.3 การใช้อักษรย่อ

5.2 ข้อผิดพลาดตามหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ (Norrish. 1983 : 85) และ (Hengwichitkul. 2006 : 23-28) ประกอบด้วย

5.2.1 การสะกดผิด

5.2.2 การใช้เครื่องหมายวรรคตอนผิด

5.2.3 ความหมายที่ไม่สอดคล้องกันระหว่างชื่อหัวข้อภาษาไทยและภาษาอังกฤษ

5.2.4 การเลือกใช้คำศัพท์ที่ไม่เหมาะสมกับบริบท หรือไม่ถูกต้องตามหน้าที่ของคำ

5.2.5 การเรียงลำดับคำ

6. นำข้อผิดพลาดที่พบมาวิเคราะห์ลักษณะความผิดพลาด

7. สรุปความผิดพลาดรูปแบบต่าง ๆ ออกเป็นความถี่และค่าร้อยละ เพื่อหาว่าข้อผิดพลาดประเภทใดที่เกิดขึ้นบ่อยครั้งที่สุด

8. สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมจากผู้สอนในรายวิชาปัญหาพิเศษเกี่ยวกับประเด็นต่าง ๆ ที่สามารถให้ข้อมูลอธิบายเพิ่มเติมได้เกี่ยวกับข้อมูลที่พบ และสอบถามผู้เรียนแบบการสนทนากลุ่ม (Focus Group Discussion) โดยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการสนทนากลุ่ม และเลือกกลุ่มตัวอย่างมาทั้งสิ้น 10 กลุ่ม กลุ่มละ 8 คน เพื่อหาข้ออธิบายสำหรับผลการสำรวจที่ได้เพิ่มเติม

ผลการวิจัย

จากที่หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต สาขาการจัดการโรงแรมและท่องเที่ยวได้กำหนดให้นิสิตในหลักสูตรชั้นปีที่ 4 ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาปัญหาพิเศษ โดยนิสิตสามารถทำปัญหาพิเศษเป็นรายบุคคลหรือจับคู่กันแล้วแต่ความสมัครใจนั้น มีนิสิตลงทะเบียนเรียนทั้งสิ้นจำนวน 373 คน และได้รายชื่อหัวข้อปัญหาพิเศษทั้งสิ้น 231 เรื่องนั้น ผู้วิจัยได้ประชาสัมพันธ์ให้ผู้เรียนนำส่งชื่อหัวข้อปัญหาพิเศษทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษแก่ผู้วิจัยเพื่อผู้วิจัยจะนำมาตรวจสอบและแก้ไขให้ถูกต้อง ในขณะเดียว เป็นการเก็บข้อมูลการเขียน ชื่อหัวข้อปัญหาพิเศษไปด้วย

จากข้อมูลที่ได้ เมื่อนำชื่อหัวข้อปัญหาพิเศษมาพิจารณาตามประเภทชื่อหัวข้อปัญหาพิเศษของ Jamali และ Nikzard (2011 : 653-661) พบว่าปรากฏชื่อหัวข้อปัญหาพิเศษ 2 ประเภท คือ แบบพรรณนา และแบบกล่าวประกาศ ข้อมูลสรุปได้ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ชื่อหัวข้อปัญหาพิเศษแบ่งตามประเภท

ประเภทชื่อหัวข้อปัญหาพิเศษ	จำนวน	ร้อยละ (100)
1. แบบพรรณนา	158	68.40
2. แบบกล่าวประกาศ	73	31.60
3. แบบคำถาม	0	0.00
4. แบบผสม	0	0.00
รวม	231	100

จากตารางสรุปได้ว่า จากหัวข้อปัญหาพิเศษทั้งหมดจำนวน 231 เรื่องนั้น เป็นหัวข้อปัญหาพิเศษแบบพรรณนามากที่สุดคือ 158 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 68.40 ยกตัวอย่างเช่น

Development Guidelines for Sustainable Agro-Tourism

Tourist's satisfaction towards the Suanson Pradipad Beach in Prachuapkirikhan

รองลงมาคือหัวข้อปัญหาพิเศษแบบกล่าวประกาศ จำนวน 73 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 31.60 ยกตัวอย่างเช่น

A Study of Thai Cultural Symbols Affecting Inbound Tourism

The influence of www.pantip.com that can affect the travel of teenage Thailand

อย่างไรก็ตามไม่พบว่า มีข้อหวัข้อปัญหาพิเศษแบบคำถามและแบบผสม ผู้วิจัยได้ทำการสอบถามอาจารย์ผู้สอนในรายวิชาปัญหาพิเศษเกี่ยวกับการแนะนำผู้เรียนในการสืบค้นข้อมูลเพิ่มเติม ได้ข้อมูลว่าผู้สอนแนะนำให้ผู้เรียนคิดว่า ตนต้องการศึกษาประเด็นใด เช่น ปัจจัย ปัญหา หรือความพึงพอใจในสถานบริการ เป็นต้น จากนั้นให้ลองสืบค้นจากอินเทอร์เน็ตหรืองานวิจัยในห้องสมุด แล้วนำมาประยุกต์ให้ตรงและเหมาะสมกับหัวข้อที่ผู้เรียนต้องการศึกษา ผู้สอนไม่ได้สอนว่า ข้อหวัข้องานวิจัยสามารถเขียนได้หลายประเภท เบื้องต้นผู้เรียนจะปรับหัวข้อตนตามที่สืบค้นได้และนำมาส่งแก่อาจารย์ประจำรายวิชา เมื่อผ่านความเห็นชอบจากผู้สอน ผู้เรียนคนอื่น ๆ จึงจะทำการเขียนแบบกันเป็นทอด ๆ ต่อไป

เมื่อนำข้อหวัข้อปัญหาพิเศษทั้ง 231 เรื่องมาพิจารณาตามรูปแบบการเขียนข้อหวัข้องานวิจัยของ Norris (2016 : 18-22) ไว้พบว่า มีการเขียนข้อหวัข้อปัญหาพิเศษทั้งแบบอเมริกาและแบบอังกฤษ นอกจากนี้ ยังมีการเขียนในรูปแบบอื่น ๆ อีก ซึ่งสามารถแบ่งแยกย่อยออกได้เป็น 3 รูปแบบย่อยคือ แบบใช้ตัวอักษรพิมพ์ใหญ่ทั้งหมด แบบใช้ตัวอักษรพิมพ์เล็กทั้งหมด และแบบใช้ตัวอักษรพิมพ์เล็กและใหญ่ผสมกันอย่างไม่เป็นระบบ ข้อมูลสรุปได้ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ข้อหวัข้อปัญหาพิเศษแบ่งตามรูปแบบการเขียน

รูปแบบข้อหวัข้อปัญหาพิเศษ	จำนวน	ร้อยละ (100)
1. แบบอเมริกา	40	17.32
2. แบบอังกฤษ	110	47.62
3. แบบอื่นๆ	81	35.06
3.1 ใช้ตัวอักษรพิมพ์ใหญ่ทั้งหมด	24	29.63
3.2 ใช้ตัวอักษรพิมพ์เล็กทั้งหมด	1	1.23
3.3 ใช้ตัวอักษรพิมพ์เล็กและใหญ่ผสมกัน	56	69.14
รวม	231	100

จากตารางจะเห็นว่า จากข้อหวัข้อปัญหาพิเศษทั้งหมดจำนวน 231 เรื่องนั้น เป็นข้อหวัข้อปัญหาพิเศษที่เขียนแบบอังกฤษมากที่สุดคือ 110 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 47.62 ทั้งนี้ การเขียนข้อหวัข้อปัญหาพิเศษแบบอังกฤษเป็นรูปแบบที่ขึ้นต้นข้อหวัด้วยตัวอักษรพิมพ์ใหญ่ ลักษณะดังกล่าวนี้ เป็นลักษณะเดียวกับประโยคในภาษาอังกฤษทั่วไปที่ขึ้นต้นด้วยตัวอักษรพิมพ์ใหญ่ มีแนวโน้มเป็นไปได้ว่ากลุ่มตัวอย่างเขียนข้อหวัข้อปัญหาพิเศษแบบอังกฤษ เนื่องจากลักษณะการเขียนตรงกับสิ่งที่กลุ่มตัวอย่างเรียนรู้มาแต่เดิกว่าประโยคในภาษาอังกฤษต้องขึ้นต้นด้วยตัวอักษรพิมพ์ใหญ่ ยกตัวอย่างเช่น

Satisfaction of tourists who festival at Erawan national park

Survey staff needs to develop a case study of a 5-star hotel

รองลงมาคือข้อหวัข้อปัญหาพิเศษที่เขียนแบบอื่น ๆ จำนวน 81 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 35.06 โดยการเขียนข้อหวัข้อปัญหาพิเศษแบบอื่น ๆ นี้ สามารถแยกย่อยออกเป็น 3 ลักษณะคือ การเขียนโดยใช้ตัวอักษรพิมพ์ใหญ่ทั้งหมดจำนวน 24 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 29.63 ยกตัวอย่างเช่น

**COMMUNITY PARTICIPATION IN CULTURAL TOURISM
MANAGEMENT: A CASE
STUDY OF THAI SONG VILLAGE, BANG PLA, BANG DISTRICT,
NAKHON PATHOM*

การเขียนโดยใช้ตัวอักษรพิมพ์เล็กทั้งหมดจำนวน 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 1.23 ได้แก่

**satisfaction domestic tourists for medical tourism in pattaya city*

การเขียนโดยใช้ตัวอักษรพิมพ์เล็กและใหญ่ผสมกันอย่างไม่มีระบบจำนวน 56 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 69.14 ตัวอย่างเช่น

**The Conservation practices Thaisongdam village khaoyoi District, Phetchaburi
Province For a sustainable cultural tourism*

และแบบสุดท้ายคือแบบอเมริกา จำนวน 40 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 17.32 ยกตัวอย่างเช่น

Domestic Tourists Satisfaction towards Tha Maharaj Bangkok

*A Potential of Bangnoi Floating Market Amphoe Bang Khonthi , Samut
Songkhram*

ลำดับต่อมา เมื่อนำชื่อหัวข้อปัญหาพิเศษทั้ง 231 เรื่อง มาพิจารณาในแง่ของข้อผิดพลาดตามหลักการเขียนชื่อหัวข้องานวิจัยของ Norris (2016 : 18-22) พบว่า ปรากฏข้อผิดพลาด 3 แบบ ได้แก่ การใช้กาลผิด การเขียนชื่อหัวข้อในรูปประโยค และการใช้อักษรย่อในชื่อหัวข้องานวิจัย สรุปได้ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ข้อผิดพลาดของชื่อหัวข้อปัญหาพิเศษตามหลักการเขียนชื่อหัวข้องานวิจัย

ข้อผิดพลาดตามหลักชื่อหัวข้องานวิจัย	จำนวน (231)	ร้อยละ (100)
1. การใช้กาล	5	2.16
2. การเขียนในรูปประโยค	11	4.76
3. การใช้อักษรย่อ	3	1.30

จากตาราง สรุปได้ว่า ข้อผิดพลาดในการเขียนชื่อหัวข้อปัญหาพิเศษเป็นภาษาอังกฤษตามหลักการเขียนชื่อหัวข้องานวิจัย พบประเด็นการเขียนชื่อหัวข้อปัญหาพิเศษในรูปประโยค 11 เรื่องคิดเป็นร้อยละ 4.76 จากทั้งหมด 231 เรื่อง ยกตัวอย่างเช่น

**Survey staff needs to develop a case study of a 5-star hotel (Sofitel So Bangkok)*

จากตัวอย่างที่ (18) จะเห็นว่า ชื่อปัญหาพิเศษขึ้นต้นด้วย survey ซึ่ง ทำหน้าที่เป็นคำกริยา เมื่อนำไปพิจารณาร่วมกับชื่อในภาษาไทย คือ ศึกษาความต้องการการพัฒนาของพนักงานโรงแรม กรณีศึกษา โรงแรม 5 ดาว ซึ่งมีความหมายใกล้เคียงกัน แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างที่เขียนชื่อหัวข้อปัญหาพิเศษนี้ ต้องการตั้งชื่อหัวข้อให้อยู่ในรูปประโยค ซึ่งตามหลักที่ถูกต้องนั้นจะต้องตั้งชื่อหัวข้อปัญหาพิเศษให้อยู่ในรูปวลี

การใช้กาลพิศ พบ 5 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 2.16 ยกตัวอย่างเช่น

**Motivation of Thai tourists visited in exhibition "Dialogue in the dark" at Chamcuri Square.*

**Attitudes of passengers who didn't used service kiosk machine. : A case study of passenger of Thai Airasia Airline at Don Muang International Airport.*

จากตัวอย่างที่ (19) และ (20) จะเห็นได้ว่า ชื่อหัวข้อปัญหาพิเศษใช้ Past Simple ในการเขียนโดยดูได้จากกริยา visited และ didn't used นอกจากนี้ยังมีจุดสังเกตอีกหนึ่งจุดคือ การเขียนว่า didn't used ซึ่งตามหลักจะต้องเป็น didn't use สิ่งนี้ยังแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนชาวไทยยังมีความสับสนในการโครงสร้างของกาลแบบต่าง ๆ อยู่

สุดท้าย คือ การใช้อักษรย่อ พบ 3 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 1.30 ยกตัวอย่างเช่น

**The quality of the BTS line.*

**The participation of communities in the management of cultural tourism study market some old Royal Rs122 Len District Nakhonpathom Province*

จากตัวอย่างที่ (21) ชื่อหัวข้อปัญหาพิเศษนี้ใช้ตัวย่อ BTS ซึ่งหากมองในแง่ของคนไทยนั้น เราอาจอนุมานได้ว่าผู้เห็นชื่อบทความนี้จะเข้าใจได้ทันทีว่า BTS คืออะไร แต่หากมองในบริบทของกลุ่มคนที่อาจไม่มีโอกาสได้รู้จักรถไฟฟ้า BTS หรือในบริบทของชาวต่างชาติย่อมไม่เข้าใจว่า BTS คืออะไร เพราะรถไฟฟ้าเหล่านี้ถูกเรียกขานกันแตกต่างกันออกไปในแต่ละประเทศ ยกตัวอย่างของประเทศไทยนี้ รถไฟฟ้าถูกตั้งชื่อมาจากประเทศจีน แต่เมื่อนำเข้ามาใช้การในประเทศไทยจึงมีการตั้งชื่อใหม่ระบบรถไฟฟ้าตรงนี้ว่า Bangkok Mass Transit System Public Company Limited ซึ่งตัวย่อคือ BTS นั่นเอง

ตัวอย่างที่ (22) นั้น มีการใช้ตัวย่อ Rs 122 ซึ่งแปลมาจาก รศ 122 ซึ่งในความเป็นจริงควรเขียนว่า Rattanakosin Era 122

จากผลสรุปแสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างมีข้อผิดพลาดตามหลักการเขียนชื่อหัวข้องานวิจัยอยู่ในปริมาณที่น้อยมาก ดังนั้นข้อผิดพลาดตามหลักการเขียนชื่อหัวข้องานวิจัยจึงไม่ใช่ประเด็นที่น่าเป็นห่วง อย่างไรก็ตาม การเน้นย้ำถึงหลักการเขียนชื่อหัวข้องานวิจัยเป็นภาษาอังกฤษที่ถูกต้องยังคงเป็นสิ่งจำเป็นที่ผู้เรียนต้องได้รับการแนะนำ เพื่อหลีกเลี่ยงข้อผิดพลาดให้ได้มากที่สุด

ในขั้นสุดท้าย ผู้วิจัยนำชื่อหัวข้อปัญหาพิเศษมาพิจารณาตามหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษโดยประยุกต์จากทฤษฎีของ Norrish (1983 : 85) และ Hengwichitkul (2006 : 23-28) พบว่า มีข้อผิดพลาดตามหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ 5 ประเด็นด้วยกัน สรุปได้ดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 ข้อผิดพลาดของข้อหวัข้อปัญหาพิเศษตามหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ

ข้อผิดพลาดตามหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ	จำนวน (231)	ร้อยละ (100)
1. การสะกดผิด	27	11.69
2. การใช้เครื่องหมายวรรคตอนผิด	98	42.42
3. ความหมายที่ไม่สอดคล้องกันระหว่างข้อหวัข้อภาษาไทยและภาษาอังกฤษ	131	56.71
4. การเลือกใช้คำศัพท์ที่ไม่เหมาะสมกับบริบทหรือผิดหน้าที่	101	43.72
5. การเรียงลำดับคำ	24	10.39

จากตาราง สรุปได้ว่า จากข้อหวัข้อปัญหาพิเศษทั้งหมด 231 เรื่อง ปรากฏข้อผิดพลาดในการเขียนข้อหวัข้อปัญหาพิเศษเป็นภาษาอังกฤษตามหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่พบบ่อยที่สุดคือความหมายที่ไม่สอดคล้องกันระหว่างข้อหวัข้อภาษาไทยและภาษาอังกฤษ โดยพบทั้งหมด 131 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 56.71 ยกตัวอย่างเช่น

**Mueang Sing Historical Park is for cultural tourism study.*

จากประโยคตัวอย่างนี้ ข้อหวัข้อปัญหาพิเศษในภาษาไทย คือ ช่องทางการสร้างการรับรู้การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม กรณีศึกษาปราสาทเมืองสิงห์ อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาควบคู่กับข้อหวัข้อปัญหาพิเศษในภาษาอังกฤษตามตัวอย่างที่ (23) จะเห็นว่า มีความหมายที่ไม่สอดคล้องกันอย่างสิ้นเชิง

รองลงมา คือ การเลือกใช้คำศัพท์ที่ไม่เหมาะสมกับบริบทหรือผิดหน้าที่ โดยพบทั้งหมด 101 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 43.72 ตัวอย่างการใช้คำศัพท์ที่ไม่เหมาะสมกับบริบทและการใช้คำศัพท์ผิดหน้าที่ เช่น

**A study ability of resource for eco tourism in area of Koh-Larn Chonburi Thailand (case study is Thai tourists)*

จากตัวอย่างที่ (24) ซึ่งข้อหวัข้อปัญหาพิเศษในภาษาไทย คือ การศึกษาศักยภาพของแหล่งทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ บริเวณเกาะล้าน จังหวัดชลบุรี (กรณีศึกษา นักท่องเที่ยวชาวไทย) จะเห็นว่า กลุ่มตัวอย่างเขียนข้อหวัข้อปัญหาพิเศษโดยใช้คำว่า ability สำหรับคำว่า ศักยภาพ ซึ่งในความจริงแล้ว ควรใช้คำว่า potential จะเหมาะสมกว่า

**Development Guidelines for Sustainable Agro-Tourism: Kasetsart University Kamphaengsaen campus Nakhonpathom province*

จากประโยคตัวอย่างด้านบนนี้ กลุ่มตัวอย่างต้องการแปลว่า แนวทางการอนุรักษ์ ซึ่งหากจะใช้คำว่า develop มาวางหน้าคำเพื่อขยายคำว่า guidelines นั้น ควรใช้คำคุณศัพท์ developmental แทนที่จะเป็น development นั่นเอง

ลำดับต่อมา คือ การใช้เครื่องหมายวรรคตอนผิด โดยพบทั้งหมด 98 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 42.42 ยกตัวอย่างเช่น

**Motivating factor and Tourism behavior of Thai tourism visiting in koh-Mak Island, Trad province*

**Service Quality of Railway Station , Case study : Hua Lamphong Station*

จากตัวอย่างที่ (26) และ (27) จะเห็นว่าไม่มีการเว้นวรรคหน้า-หลัง ระหว่างเครื่องหมาย หรือ เว้นวรรคทั้งด้านหน้าและหลังของเครื่องหมาย

นอกจากนี้ เครื่องหมาย “.” ที่จะพบในท้ายประโยคของภาษาอังกฤษนั้นก็มักถูกใช้โดยพบว่า มีการใส่เครื่องหมาย . ลงในท้ายชื่อเรื่องหัวข้อปัญหาพิเศษที่เป็นวลี ยกตัวอย่างเช่น

**The satisfaction of foreign tourists who travel to Khao San Road.*

ส่วนข้อผิดพลาดด้านการสะกดผิด พบทั้งหมด 27 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 11.69 ตัวอย่างเช่น

**Studing about senior's motivation for decide to go to Amphawa Floating Market*

**PROMOTING GUILINES FOR TOURISM IN GREEN SEASON PERIOD AT DOI*

ANGKHANG, CHIANG MAI PROVINCE IN ENTREPRENEUR'S VIEW

จากตัวอย่างที่ (29) และ (30) จะเห็นว่า คำว่า Studing และ GUILINES นั้นเป็นคำที่เกิดจากการสะกดผิด โดยจริง ๆ แล้ว คำว่า Studing ต้องเขียนว่า Studying และ GUILINES ต้องเขียนว่า GUIDELINES การสะกดผิดเช่นนี้ แสดงถึงความหละหลวมและไม่รอบคอบ ซึ่งนำไปสู่การสับสนที่ยั่งยืนได้

การเรียงลำดับคำในวลีผิด พบทั้งหมด 24 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 10.39 ยกตัวอย่างเช่น

** Satisfaction of tourists Thai to the marketing mix*

โดยเมื่อพิจารณาการเรียงลำดับในวลีพบว่า การเรียงลำดับคำในชื่อปัญหาพิเศษภาษาอังกฤษจะมีลักษณะแบบแปลคำต่อคำ กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างจะแปลความหมายคำต่าง ๆ ในชื่อปัญหาพิเศษภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษแล้วนำมาวางเรียงกันในรูปแบบเดียวกับชื่อหัวข้อปัญหาพิเศษในภาษาไทย ดังตัวอย่างที่ (31) จะเห็นว่าชื่อหัวข้อวิจัยนี้มีการวางคำว่า tourists ซึ่งเป็นคำนามไว้หน้าคำว่า Thai ซึ่งทำหน้าที่เป็นคำคุณศัพท์ ทั้ง ๆ ที่ตามหลักแล้ว ควรเขียนว่า Thai tourists นั่นเอง

สรุปและอภิปรายผล

จากผลการวิจัยสามารถสรุปและอภิปรายผลได้ดังนี้

1. ประเภทของชื่อหัวข้อปัญหาพิเศษ จากหัวข้อปัญหาพิเศษทั้งหมดจำนวน 231 เรื่องนั้น ประเภทของชื่อหัวข้อปัญหาพิเศษที่พบมากที่สุดคือแบบพรรณนา จากการสอบถามข้อมูลจากการสนทนากลุ่มได้ ความว่า กลุ่มตัวอย่างไม่มีความรู้ในเรื่องของประเภทของชื่อหัวข้อวิจัยมาก่อน แต่กลุ่มตัวอย่างใช้วิธีดูตัวอย่างชื่อหัวข้อจากงานวิจัยที่มีอยู่ก่อนแล้ว และใช้วิธีเขียนชื่อหัวข้อโดยเลียนแบบหรือดูตามอย่างชื่อหัวข้องานวิจัย ที่มีลักษณะใกล้เคียงกันมาประยุกต์ เมื่อสอบถามเพิ่มเติมว่า กลุ่มตัวอย่างสืบค้นข้อมูลชื่อหัวข้อปัญหาพิเศษอย่างไร ได้คำตอบว่า ส่วนใหญ่ใช้วิธีสืบค้นทางอินเทอร์เน็ต รองลงมาคือเข้าสืบค้นในห้องสมุดมหาวิทยาลัย เมื่อกลุ่มตัวอย่างสืบค้นข้อมูลดังกล่าวพบว่า ชื่อหัวข้อส่วนใหญ่มีแนวทางไปในลักษณะเดียวกัน จึงเชื่อว่า ลักษณะการเขียนชื่อหัวข้อวิจัยที่ตนพบเป็นสิ่งที่ถูกต้องแล้วจึงเอาอย่างตาม

โดยที่กลุ่มตัวอย่างไม่ทราบเลยว่าประเภทชื่อหัวข้องานวิจัยที่ตนสืบค้นได้นั้นเรียกว่า ประเภทพรรณนา และประเภทกล่าวประกาศ ซึ่งสอดคล้องกับที่ Jamali และ Nikzard (2011 : 653-661) ได้ทำการสำรวจและพบว่า ชื่อหัวข้องานวิจัยแบบผสมนั้นมีจำนวนการดาวน์โหลดน้อยและการนำไปอ้างอิงก็ยังไม่มากนัก ซึ่งเป็นผลมาจากการที่ชื่อหัวข้องานวิจัยประเภทนี้มีควายาวและเครื่องหมายต่าง ๆ ประกอบด้วย ทำให้การสืบค้นและเข้าถึงเป็นไปได้ยากกว่า

2. รูปแบบการเขียนของชื่อหัวข้อปัญหาพิเศษ จากหัวข้อปัญหาพิเศษทั้งหมดจำนวน 231 เรื่อง แบ่งเป็น

2.1 การเขียนแบบอเมริกา จำนวน 40 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 17.32

2.2 แบบอังกฤษจำนวน 110 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 47.62

2.3 แบบอื่น ๆ จำนวน 81 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 35.06 โดยสามารถจัดกลุ่มย่อยออกได้ดังนี้

2.3.1 การเขียนโดยใช้ตัวอักษรพิมพ์ใหญ่ทั้งหมดจำนวน 24 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 29.63

2.3.2 การเขียนโดยใช้ตัวอักษรพิมพ์เล็กทั้งหมดจำนวน 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 1.23

2.3.3 การเขียนโดยใช้ตัวอักษรพิมพ์เล็กและใหญ่ผสมกันอย่างไม่มีระบบจำนวน 56 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 69.14

จากการสนทนากลุ่มได้ข้อมูลเพิ่มเติมว่า สาเหตุที่กลุ่มตัวอย่างใช้รูปแบบการเขียนชื่อหัวข้อปัญหาพิเศษแบบอังกฤษมากที่สุด นั้นเป็นเพราะกลุ่มตัวอย่างถูกปลูกฝังมาว่า การเขียนประโยคในภาษาอังกฤษจะต้องขึ้นต้นด้วยตัวใหญ่เสมอ ทำให้กลุ่มตัวอย่างใช้รูปแบบลักษณะแบบอังกฤษมากที่สุด ข้อมูลตรงนี้ยังสะท้อนให้เห็นว่า ผู้เรียนภาษาอังกฤษจำนวนมากยังขาดความรู้ความเข้าใจในการแบ่งแยกระหว่างประโยคและวลี

3. ข้อผิดพลาดของชื่อหัวข้อปัญหาพิเศษตามหลักการเขียนชื่อหัวข้องานวิจัย จากหัวข้อปัญหาพิเศษทั้งหมดจำนวน 231 เรื่อง พบข้อผิดพลาดตามหลักการเขียนชื่อหัวข้องานวิจัย ดังนี้

3.1 การใช้กาลผิด จากการสำรวจพบว่า ชื่อหัวข้อปัญหาพิเศษมีข้อผิดพลาดเกี่ยวกับการใช้กาลผิดจำนวนทั้งสิ้น 5 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 2.16 ซึ่งมักเกิดจากการใช้อดีตกาลในการเขียนชื่อหัวข้อปัญหาพิเศษ ทั้งที่ในความเป็นจริงแล้ว Norris (2016 : 18-22) กล่าวว่า ชื่อหัวข้อปัญหาพิเศษควรอยู่ในรูปปัจจุบันกาล โดยจากข้อมูลเพิ่มเติมที่ได้จากการสนทนากลุ่มพบว่า เหตุผลที่กลุ่มตัวอย่างใช้อดีตกาลเพราะคิดว่าปัญหาพิเศษ ที่ตนทำนั้น เมื่อทำเสร็จแล้ว จะกลายเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในอดีตและจบไปแล้วจึงต้องใช้อดีตกาลในการเขียนชื่อหัวข้อปัญหาพิเศษ

3.2 การเขียนชื่อหัวข้อปัญหาพิเศษในรูปประโยค จากผลที่ได้พบว่า มีการเขียนชื่อหัวข้อปัญหาพิเศษในรูปประโยคจำนวน 11 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 4.76 ซึ่งในที่นี้การเขียนชื่อหัวข้อปัญหาพิเศษควรเขียนให้อยู่ในรูปของวลี (Norris, 2016 : 18-22) ทั้งนี้ จากข้อมูลเพิ่มเติมที่ได้จากการสนทนากลุ่มพบว่า กลุ่มตัวอย่างไม่เคยทราบมาก่อนว่าชื่อหัวข้องานวิจัยจำเป็นต้องอยู่ในรูปวลี แต่ที่เขียนชื่อหัวข้อปัญหาพิเศษในรูปวลีนั้น เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างแค่เลียนแบบจากชื่องานวิจัยที่มีอยู่ก่อนแล้ว สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่เขียนชื่อหัวข้อปัญหาพิเศษในรูปประโยค กลุ่มตัวอย่างเหล่านี้มีความคิดว่า การเขียนภาษาอังกฤษยาว ๆ จำเป็นต้องเขียนเป็นประโยคมีประธาน และกริยา จึงพยายามเขียนให้ออกมารูปประโยค

3.3 การใช้อักษรย่อ มีการใช้อักษรย่อเป็นส่วนประกอบในชื่อหัวข้อปัญหาพิเศษ จำนวน 3 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 1.30 ซึ่งจากตัวเลขดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างมีการใช้อักษรย่อในการเขียนชื่อหัวข้อปัญหาพิเศษในจำนวนน้อยมาก กลุ่มตัวอย่างมักเลือกที่จะใช้ชื่อเต็มเป็นส่วนประกอบของชื่อหัวข้อ

ปัญหาพิเศษมากกว่าที่จะใช้ตัวอักษรย่อ ข้อมูลจากการสนทนากลุ่มอธิบายเพิ่มเติมได้ว่า กลุ่มตัวอย่างไม่เลือกใช้ตัวอักษรย่อ เพราะเห็นว่า ข้อมูลหัวข้องานวิจัยที่สืบค้นมาเป็นตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่ใช่ตัวย่อ เช่น คำว่า กรุงเทพมหานคร ไม่มีการย่อเป็น กทม. นอกจากนี้กลุ่มตัวอย่างให้ข้อมูลเพิ่มเติมว่า การใช้คำเต็มแทนที่จะใช้ตัวอักษรย่อนั้น ทำให้กลุ่มตัวอย่างรู้สึกว่หัวข้อปัญหาพิเศษของตนดูดีและเป็นทางการกว่า การใช้อักษรย่อ สำหรับในส่วนของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้อักษรย่อ อธิบายว่า ตนใช้อักษรย่อเพราะไม่รู้มาก่อนว่าอักษรย่อนั้นมีชื่อเต็มเช่นในกรณีของ BTS ที่กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นคนไทยที่อาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานคร จึงไม่คิดว่าผู้อื่นจะไม่รู้จัก BTS อีกกลุ่มตัวอย่างให้ข้อมูลว่า ไม่คิดว่าเป็นสิ่งสำคัญจึงใช้วิธีแปลงอักษรย่อเองโดยไม่สืบค้นข้อมูลเพิ่มเติม เช่น รศ 122 จึงใช้ Rs 122 แทนที่จะเป็น Rattanakosin Era 122

4. ข้อผิดพลาดของชื่อหัวข้อปัญหาพิเศษตามหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ จากหัวข้อปัญหาพิเศษทั้งหมดจำนวน 231 เรื่อง พบข้อผิดพลาดตามหลักการเขียนชื่อหัวข้องานวิจัยตามหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษดังนี้

4.1 การสะกดผิด จากชื่อหัวข้องานปัญหาพิเศษทั้งหมดพบว่า มีการสะกดคำผิดจำนวน 27 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 11.69 อย่างไรก็ตาม ดังที่กล่าวไปแล้วในตอนต้นว่า ชื่อหัวข้องานวิจัยจะเป็นสิ่งที่แรกที่ผู้สืบค้นเห็นและเป็นส่วนที่ถูกอ่านมากที่สุด การสะกดคำให้ถูกต้องจึงเป็นสิ่งสำคัญ เพราะสะท้อนถึงความละเอียดรอบคอบของเจ้าของผลงานด้วย

4.2 ลักษณะการใช้เครื่องหมายวรรคตอนผิด จากการสำรวจพบว่า มีการใช้เครื่องหมายวรรคตอนผิดจำนวน 98 เรื่อง โดยชื่อหัวข้อปัญหาพิเศษส่วนใหญ่ที่มีเครื่องหมายประกอบอยู่ด้วยนั้น มักจะมีความผิดพลาดในเรื่องของการเว้นวรรคของไฟหรือวรรคตอนบ้อยที่สุด โดยลักษณะความผิดพลาดที่พบคือ ไม่มีการเว้นวรรคหน้า-หลัง ระหว่างเครื่องหมาย หรือเว้นวรรคทั้งด้านหน้าและหลังตัวเครื่องหมาย

4.3 ความหมายที่ไม่สอดคล้องกันระหว่างชื่อหัวข้อภาษาไทยและภาษาอังกฤษ จากการเปรียบเทียบ ชื่อหัวข้อปัญหาพิเศษในภาษาไทยและภาษาอังกฤษพบว่า ชื่อหัวข้อปัญหาพิเศษมีความหมายที่ไม่สอดคล้องกัน จำนวน 131 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 56.71 ซึ่งเกิดจากความรู้พื้นฐานด้านการแปลและไวยากรณ์ที่ไม่เพียงพอ การแปลชื่อหัวข้อปัญหาพิเศษจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษจึงมีความคลาดเคลื่อนและไม่ถูกต้อง

4.4 การใช้คำศัพท์ที่ไม่เหมาะสมกับบริบทหรือผิดหน้าที่ของคำพบว่า มีการใช้คำศัพท์ที่ไม่เหมาะสมกับบริบทของชื่อหัวข้อปัญหาพิเศษหรือผิดไปจากหน้าที่ของคำที่ควรจะเป็น จำนวน 101 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 43.72 จากการสอบถามเพิ่มเติมพบว่า กลุ่มตัวอย่างมักค้นหาคำศัพท์โดยการใช้อินเทอร์เน็ตโดยใช้วิธีป้อนข้อมูลเป็นภาษาไทย ผลที่ได้คือคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่มีความหมายตามคำในภาษาไทยที่ป้อนเข้าไปปรากฏมาเป็นจำนวนหลายคำ กลุ่มตัวอย่างจึงเลือกคำที่ตนคุ้นชินหรือเคยได้ยินมาก่อนมาใช้ เนื่องจากคิดว่าจะจะเป็นคำที่ถูกต้อง นอกจากนี้รายการคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่กลุ่มตัวอย่างสืบค้นได้นั้นมักเป็นคำศัพท์ที่มีการใช้กันทั่วไปในชีวิตประจำวัน ซึ่งแตกต่างจากคำศัพท์บางคำที่ใช้ในธุรกิจด้านอุตสาหกรรมบริการที่เป็นคำศัพท์เฉพาะทางและแตกต่างจากคำศัพท์พื้นฐานทั่วไปนั่นเอง ในส่วนของข้อมูลเรื่องการเลือกใช้คำผิดหน้าที่นี้ ยังเป็นอีกสิ่งหนึ่งที่สะท้อนให้เห็นว่าผู้เรียนภาษาอังกฤษยังขาดความรู้ความเข้าใจ และต้องการการชี้แนะในเรื่องชนิดของคำอย่างมาก เพราะหากผู้เรียนภาษาไม่มีความเข้าใจในเรื่องชนิดของคำแล้ว ผลที่ตามมา คือ การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารแบบผิด ๆ และนำไปสู่ความล้มเหลวในการสื่อสารได้

4.5 การเรียงลำดับคำผิด พบว่า มีข้อผิดพลาดในการเรียงลำดับคำจำนวน 24 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 10.39 โดยเมื่อพิจารณาการเรียงลำดับในข้อปัญหาพิเศษภาษาอังกฤษ จะมีลักษณะแบบแปลคำต่อคำ กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างจะแปลความหมายคำต่าง ๆ ในข้อปัญหาพิเศษภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษแล้วนำมาวางเรียงกันในรูปแบบเดียวกับข้อหัวข้อปัญหาพิเศษในภาษาไทย

ข้อเสนอแนะ

ผู้สอนสามารถใช้งานวิจัยนี้เป็นแนวทางในการสอน อธิบาย และเน้นย้ำให้ผู้เรียนได้เข้าใจและจดจำ ได้ดีขึ้นเกี่ยวกับลักษณะ และข้อผิดพลาดต่าง ๆ ที่พบบ่อย เพื่อหลีกเลี่ยงข้อผิดพลาดที่อาจเกิดขึ้นในอนาคต

นอกจากนี้ ควรมีการศึกษาวิจัยในลักษณะนี้กับข้อหัวข้องานวิจัยของผู้เรียนระดับบัณฑิตศึกษาขึ้นไปด้วย ซึ่งนับเป็นสิ่งที่สำคัญตามที่ Derntl (2014 : 105-123) และ Hall (1998 : 81) กล่าวไว้ว่า หัวข้อวิจัยเป็นส่วนที่สำคัญเป็นอย่างมาก เนื่องจากเป็นส่วนที่ถูกอ่านมากที่สุดในงานวิจัยและถูกอ่านก่อนส่วนอื่นเสมอ หากสามารถศึกษาวิจัยข้อหัวข้องานวิจัยของผู้เรียนระดับบัณฑิตศึกษาขึ้นไปได้ จะสามารถช่วยพัฒนาให้เป็นข้อหัวข้อที่ดี ง่ายแก่การสืบค้น นำไปสู่การถูกอ่านและอ้างอิงในระดับนานาชาติได้ดีขึ้น และยังเป็นการผลักดันงานวิจัยของประเทศให้แพร่หลายในระดับสากลด้วย

บรรณานุกรม

- Day, Robert A. (1998) **How to Write & Publish a Scientific Paper**. 4th ed. Cambridge : Cambridge University Press.
- Derntl, Michael. (2014) "Basics of research paper writing and publishing" **International Journal of Technology Enhanced Learning**. 6(2) pages 105-123.
- Hall, George M. (1998) **How to Write a Paper**. 2nd ed. London : BMJ Publishing Group.
- Henwichitkul, Ladawan. (2006) **An Analysis of Errors in English Abstracts Translated by Thai University Graduate Students**. Dissertation, M.A. (English). Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University.
- Jamali, H.R. and Nikzad, M. (August 2011) "Article title and its relation with the number of downloads and citations" **Scientometrics**. 88(2) pages 653-661.
- Norris, Carolyn B. (2016) **Academic Writing in English**. Helsinki : University of Helsinki.
- Norrish, J. (1983) **Language Learners and their Errors**. London : Macmillan Press.